

desværre lader det sig jo ikke benægte, at disse Forudsætninger i høj Grad er til Stede. Under den Forhandling, som jeg har ført med Repræsentanter for Tjenestemændenes Organisationer, er dette ogsaa til en vis Grad blevet erkendt, idet Tjenestemændene har erklæret sig villige til at finde sig i nogen Nedgang, nemlig en, som svarede til det sidst offentliggjorte Pristal, eller, naar alt medregnes, ca. $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dette var imidlertid ikke tilstrækkeligt til sammen med de øvrige Besparelser, om hvilke der er stillet Forslag paa Finansloven og andetsteds, at skabe Dækning for Afgangen i Statens Indtægter af Formue- og Indkomstskatten, Arveskatten og Børsskatten og tillige i passende Grad forøge det Beløb, som er til Raadighed til Dækning af Udgifterne paa Tillægsbevillingsloven for 1923—24. Derfor kunde Overenskomst ikke opnaas. Forslaget er ikke desto mindre i høj Grad præget af de Forhandlinger, der er ført med Tjenestemændenes Repræsentanter, og indeholder ikke ubetydelige Indrømmelser til de Ønsker, der er fremsat af dem. Det væsentligste af disse Ønsker var, at man for at skabe større Stabilitet i Tjenestemændenes økonomiske Forhold skulde fæstne Konjunkturtillæget, saaledes at dette i Fremtid n automatisk skulde stige eller falde med Pristallet. Et lignende Ønske var allerede i Fjor fremsat fra Regeringens Side; det fandt den Gang ikke Tilslutning hos Tjenestemændene, men i Aar har det altsaa fundet det. For hver 54 Kr., hvormed Dyr-tidstillæget for gifte Mænd afviger fra 486 Kr., skal Konjunkturtillæget fremtidig nedsættes eller forhøjes med $\frac{1}{6}$ af de i § 99 nævnte Procenttal eller Beløb. Til denne principielle Ændring er der altsaa opnaaet Tilslutning.

Regeringens oprindelige Tanke var, at der skulde spares ca. 14 Mill. Kr. paa Konjunkturtillæget, men da en saadan Nedsættelse, hvis den blev ligelig gennemført for gifte og ugifte, vilde medføre en efter vort Skøn alt for stor Nedsættelse for gifte, foreslog vi, at Tillæget for de gifte kun nedsættes med $\frac{1}{3}$ af det oprindelige Beløb efter Loven af 1919, medens det for de ugifte helt skulde bortfalde. Under Forhandlingerne modsatte Tjenestemændenes Repræsentanter sig imidlertid bestemt, at der gjordes nogen som helst Forskel mellem gifte og ugifte. Regeringen kunde ikke fravige Forsørgerstandpunktet, som sikkert ogsaa har individuel Tilslutning fra mange Tjenestemænds Side, selv om det ikke har kunnet finde Udtryk gennem Organisationerne, og Regeringen har derfor i sit

Forslag bevaret denne Adskillelse, idet vi dog har indrømmet et subsidiært fremsat Ønske fra Tjenestemændenes Side om, at der i hvert Fald gjordes Forskel paa ældre og yngre ugifte, og at Tillæget ikke helt skulde bortfalde selv for de yngres Vedkommende. Forslaget skaber derfor 3 Skalaer: for gifte, for ugifte, der er fyldt 35 Aar, og for yngre ugifte. Med Hensyn til Forstaaelsen af Udtrykket gifte Tjenestemænd bevarer vi den Definition, der findes i Tjenestemandslovens § 92, Stk. 3, hvorefter der til gifte Tjenestemænd henregnes saadanne Enkemænd, Enker, fraskilte og fraseparerede Mænd og Kvinder, som har egen Husstand, eller hvem der paa hviler Forsørgerpligt for Børn under 18 Aar, samt ugifte, hvem saadan Forsørgerpligt paa hviler, og som har egen Husstand. Den Motivering, der fremkom for, hvis der endelig skulde gøres Forskel paa gifte og ugifte, da at stille de ældre ugifte noget gunstigere, har jeg ikke kunnet frakende Berettigelse. Motiveringen er denne, at naar en ugift Tjenestemand eller Kvinde naar en noget mere fremrykket Alder, er det et ganske naturligt Krav for vedkommende ikke længere at logere i et enkelt Værelse eller give sig ind i et Pensionat, men at kunne skabe sig et Hjem med egen Lejlighed, hvor de kan modtage Slægt og Venner og i det hele taget have nogen Erstatning for det, man i almindelig Tale kalder et Hjem. Det forekommer mig, at dette er et rimeligt Krav, og det er dette, man har søgt at imødekomme. For de gifte foreslaas der, som det oprindelig var paa-tænkt, at de skal beholde ca. Halvdelen af det efter Tjenestemandsloven af 1919 fastsatte Konjunkturtillæg, medens de ældre ugifte beholder ca. $\frac{1}{3}$ og de yngre ugifte ca. $\frac{1}{6}$ af dette. Det er en Selvfølge, at denne betydelige Indrømmelse ikke kunde gøres, uden at Besparelsen for Statskassen væsentlig formindskedes, og den er da ogsaa reduceret fra ca. 14 Mill. Kr. til ca. 11 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., idet den nuværende Udgift til Konjunkturtillæget er ca. 35 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og denne er foreslaaet reduceret til ca. 24 Mill. Kr. Dette kunde ske uden at bryde den finansielle Ramme, som jeg tidligere har angivet her i dette høje Ting, idet der ikke var gjort Regning paa Februar-Pristallet —, naar jeg gjorde Regning paa en Besparelse for Staten paa Dyr-tidstillæget, var det paa Grundlag af det allerede tidligere offentliggjorte Pristal for August, hvorimod jeg ikke har diskonteret den Nedsættelse, der mulig kunde ventes ved Pristallet i Februar dette Aar. Her var